

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙ ΤΗ, ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΜΟΥ ΕΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ
ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΒΕΛΑΝΙΔΙΑΣ
27 Δεκεμβρίου 2020

Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα, σεπτέ Ποιμενάρχα της Παναγιοσκεπάστου, Αγιοτόκου και ιστορικής Μητροπόλεως Μεσσηνίας, πολυσέβαστοι πατέρες και αδελφοί, λαέ του Θεού εκλεκτέ και περιούσιε.

Εν μέσω του σκότους και του ψύχους της νυκτός του κόσμου, ιδού προβάλλει το μυστικό φώς της Θείας Αποκαλύψεως και εκχύνεται η θαλπωρή της Θείας Παρουσίας και υπό τους αγγελικούς ύμνους συγχορδίζεται η θαυμαστή συμφωνία της ενσαρκώσεως του Λόγου: **"Καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν"** (Ἰωάν. Α', 14).

Το μεγάλο αυτό και εξαίσιο γεγονός επαναφέρει στην ανθρώπινη μνήμη, η μεγάλη των Χριστουγέννων εορτή και μας οδηγεί προς τη σπουδαία και φοβερά εκείνη ώρα της ιστορίας, κατά την οποία, επί Καίσαρος Αυγούστου, εν Βηθλεέμ τη πόλει εγεννήθη εκ της Παρθένου Μαρίας ο Υιός του Θεού και Σωτήρ του κόσμου

Και μέσα στην εορταστική και χαρμόσυνη ατμόσφαιρα των ημερών αυτών, ιστάμενος ενώπιον του Ιερού Θυσιαστηρίου, του αφιερωμένου στην Υπεραγία Θεοτόκο, την «Κυρία Χρυσοπηγή» την Βελανιδιώτισσα, στο ιερό ορμητήριο των ηρωϊκών εκείνων ανδρών, οι οποίοι αγωνίστηκαν για την απελευθέρωση της πόλεώς μας, στίς 23 Μαρτίου του 1821,

α ι σ θ ή μ α τ α δέους και σεβασμού πλημυρίζουν την ύπαρξη μου.

Την ώρα αυτή, Σεβασμιώτατε, τη μοναδική και ανεπανάληπτη, κλείνω τα μάτια και αφήνω την καρδιά μου, νοερά να ταξιδέψει στο έτερο πνευματικό λιμάνι, των όπου γης Μεσσηνίων, στην παλαίφατη καί περιάκουστη

Ιερὰ Μονή του Βουλκάνου. Εικόνες και παραστάσεις κατακλύζουν την ψυχή μου και δονούν όλες τις αίσθήσεις μου.

Σ' εκείνο το Βασιλομονάστηρο, ενώπιον της Ιερᾶς Εικόνας της Θεομήτορος, της Μάνας Βουλκανιώτισσας, εκδήλωσα τον πόθο της ψυχής μου για το Μοναχισμό και την Ιερωσύνη, από μικρό παιδί. Και αυτή την ιερή και επίσημη γιά μένα, στιγμή της διακονίας μου, στρέφω το βλέμμα μου ικετευτικά προς Αυτήν, και εκ βαθέων, την παρακαλώ: **«Χαράς μου την καρδίαν πλήρωσον, Παρθένε, η της χαράς δεξαμένη το πλήρωμα...»**.

Στα ιερὰ εκείνα χώματα, οικονόμησε η πρόνοια του Θεού πριν από ένδεκα χρόνια να γίνει η μοναχική μου κουρά , διά των τιμίων χειρών σας. Αλησμόνητα και έντονα, είναι τα λόγια σας **Σεβασμιώτατε**, που τότε μου είπατε: **«Παιδί μου, ο Θεός σε χαρίτωσε με το όνομα Χαράλαμπος... Εύχομαι καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής σου να σε χαρακτηρίζει αυτό που το όνομά σου δηλώνει ... να λάμπεις πάντοτε από χαρά»**. Έτσι ξεκίνησε η πνευματική μου αναγέννηση με καθημερινά στιγμιότυπα μοναστικής πολιτείας, αρωματισμένα με τη **χαρμολύπη**, πού αποτελεί την πεμπτουσία της μοναστικής ζωής αλλά και εκπροσωπεί το ψηφιδωτό, της μέχρι σήμερα πορείας μου.

Και έλαμψα από χαρά στις 14 Νοεμβρίου του ιδίου έτους, στον ιστορικό Ι. Ναό του Αγίου Νικολάου Φλαρίου Καλαμάτας, όπου με χειροτονήσατε διάκονο, κατά την ημέρα της εορτής του Πρωτοσυγκέλλου μας πατρός Φιλίππου, τον οποίο ευγνωμονώ για τη συμμαρτυρία, τη διαρκή καθοδήγηση και την εν γένει παρουσία του στη ζωή μου, παρόντα δε και σήμερα στη μυστηριακή αυτή εορτή μου.

Έλαμπα από χαρά κάθε φορά που συμμετείχα στην αναίμακτο Ιερουργία, ως διάκονος σας, για τα όσα διδασκόμεουν με το μεστό εκκλησιαστικό σας λόγο, την ακαδημαϊκή σας δεινότητα, τη διεισδυτική σας ματιά , το

παράδειγμα και κυρίως, τη διακριτική σιωπή σας. Κάθε φορά που αντίκριζα το φωτεινό πρόσωπό σας, όντως αισθανόμουν ευτυχής, που είχα τη δυνατότητα αυτής της συναναστροφής. Γι' αυτό **"ομολογώ την χάριν σας, κηρύττω το έλεον σας, ου κρύπτω τις ευεργεσίες σας"**. (Ευχή Μ. Αγιασμό, μερική παράφραση)

Σε κείνες δε τις στιγμές που, οι αδυναμίες, τα λάθη και οι παραλείψεις μου σας στενοχωρούσαν, θαύμαζα τη μακροθυμία και την πατρική στοργή σας. Γι' αυτό και επανειλημμένως **"κλίνω γόνυ καρδίας και σώματος"** ενώπιόν σας, και **"άφεσιν αιτώ παρά ... του δικαίου και ευσπλάχνου ευεργέτου μου"**. (Ακολουθία των Εξομολογούμενων)

Και συνεχίζω να λάμπω από χαρά, ιδιαίτερα αυτή την ώρα αφού δια των τιμίων χειρών σας, η Χάρις του Παναγίου και Τελεταρχικού Πνεύματος, θα αξιώσει και εμένα, τον ταπεινό και ανάξιο, να λάβω εντός των χοϊκών μου χειρών, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστόν, την **"Ιερά Παρακαταθήκη"**, την οποία καλούμαι να διαφυλάξω, **"έως της Δευτέρας Παρουσίας"** (Τάξις γινομένη επί χειροτονία Πρεσβυτέρου).

Ευγνωμόνως στρέφω τη σκέψη και το λόγο μου, στους σεβαστούς γονείς μου, Κωνσταντίνο και Μαρία, οι οποίοι με ανέθρεψαν με κόπους και μόχθους, στερήσεις και θυσίες, γαλουχώντας με **"εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου"** και αποδέχθηκαν γενναιόδωρα την αφιέρωσή μου στον Θεό παρ'ότι ήμουν μονογενής υιός τους. Λάμπει από χαρά και η μονάκριβη αδελφή μου Θελξιόπη με τον σύζυγό της Παντελεήμονα καθώς επίσης όλοι οι συγγενείς και οι οικείοι, οι οποίοι παρίστανται και χαίρονται με τη χαρά μου.

Λάμπουν οι σεβαστοί Πατέρες και «παραδελφοί» από την κοινή Μονή της μετανοίας μας, που ήλθαν σήμερα να συμπροσευχηθούν με προεξάρχοντα τον Καθηγούμενο μας π.Προκόπιο, και οι οποίοι αυξάνουν περισσότερο τη χαρά μου, γιατί **"άδελφός υπό άδελφού"**

βοηθούμενος ως πόλις όχυρά έστί». Είμαι βέβαιος ότι εύχονται να μιμηθώ στις αρετές, τον σήμερα εορτάζοντα Άγιο Πρωτομάρτυρα και Αρχιδιάκονο Στέφανο , τον Άγιο Ιερομάρτυρα Χαράλαμπο και τον Άγιο παιδομάρτυρα Νεόφυτο, του οποίου το όνομα έλαβα κατά τη μοναχική κουρά μου αλλά και έφεραν πολλοί μακαριστοί Βουλκανιώτες πατέρες με πρώτο τον άγιο Αρχιερέα της Τριφυλίας κυρό Νεόφυτο Παναγιωτόπουλο και έσχατο τον προηγούμενο αυτής μακαριστό αρχιμανδρίτη Νεόφυτο Παντζή.

Από την **"Άνω Ιερουσαλήμ"**, παρίστανται την ώρα αυτή νοερώς στην χαρά μου, ηγαπημένα πρόσωπα, οι προπάτορες μου, Χαράλαμπος και Θελξιόπη, Ιωάννης και Αικατερίνη, των οποίων και εύχομαι η μνήμη να είναι αγήρως και αιωνία.

Σεβασμιώτατε Πατέρα μου, διαπρύσιε ευεργέτα της ζωής μου και αιτία της χαράς που λάμπει στο πρόσωπό μου, **"ισαρίθμους άν τη, ψάμμω ώδάς"** (Ακάθιστος Ύμνος) και ευχαριστίας, εάν προφέρουν τα χείλη μου προς το πρόσωπό σας, θα είναι φτωχά μπροστά στην πληθώρα των δωρημάτων, με τα οποία κοσμήσατε τή ζωή μου, γι' αυτό καί ως ο Δαβίδ αναφωνώ: **"Κύριε, ... ο στεναγμός μου από σοϋ ουκ απεκρύβη, ... Ότι ότι επί σοί ήλπισα."** (Ψαλμ. 37, 10 & 16).

Σεβασμιώτατε, ίσως και να ήταν θέλημα Θεού η χειροτονία μου αυτή, να τελεσθεί στην αγιασμένη αυτή καλογερική μάνδρα, για να ευφρανθούν οι μακαρίες ψυχές των Πατέρων και Μητέρων της, που ασκήθηκαν εδώ και στη μνήμη όλων αυτών αλλά και των τριών Βουλκανιωτών Πατέρων που διακόνησαν εδώ , επιτρέψτε μου, να κλείσω το λόγο μου, με τον επίλογο του Χειροτονητηρίου λόγου εις Πρεσβύτερον, ενός Βελανιδιώτου Ηγουμένου, του περισπούδαστου Ιεζεκιήλ, μετέπειτα Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος, εκφωνηθέντος σ 'αυτό το Καθολικό, το έτος 1907, επαναλαμβάνοντας και υιοθετώντας τα ακροτελεύτια αυτά:

«Καί ἤδη ἐπίθες, Σεβασμιώτατε, ἐπιεικῶς τὰς πανιέρους χεῖρας καί εὐλόγησόν με, αἱ δέ εὐχαί τῆς Σῆς Σεβασμιότητος... ἔσονται μοι ἄρωγοί, ὅπως ποτέ δυνηθῶ καί ἀναφωνήσω «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα» (Β'Τιμ. δ, 7).
Γένοιτο.